

Saad, at tolke Loven paa en human Maade. Hvis det ster, ere disse Bestemmelser ikke saa slemme, som de ellers vilde være; men jeg maa ogsaa med Hensyn til dem forbedre mig min Stilling og, muligvis søge at faa dem forandrede. Men om jeg end ikke er tilfreds med Lovforslaget, som det foreligger her, maa jeg dog erkende, at der foreligger Fremskridt paa forskellige Omraader, Fremskridt, som jeg sætter Pris paa, og jeg skal herved erklære til Trods for min Misfornøjelse med forskellige Bestemmelser, at jeg vil stemme for Lovforslaget.

Madjen-Mygdal: Min Stilling til det foreliggende Lovforslag, er noget forskellig fra min Stilling til det foregaaende Forslag og til det, som først var paa Dagsordenen i Dag. Jeg kan ligesom den foregaaende ærede Taler erkende, at dette Forslag indeholder forskellige Forbedringer, som jeg ikke nu skal indlade mig paa at opremsen her i Tinget. Der er navnlig § 35 om Eftergivelse, og der er § 44 om Væge- og Jordemoderhjælp, hvorimod Sygehjælp og Hjælp til Sygepleje ikke ere nævnte. Endelig er der Bestemmelsen i § 21 om Sognepræsternes Forpligtelse til Anmeldelse for Fattigvæsenet med Hensyn til uægte Børns Fødsel, hvad jeg anser for et væsentligt Fremskridt, idet der nu gaar adskillig Uorden i Svang paa dette Omraade. Der kan være forskellige andre Forbedringer, som jeg sætter Pris paa, og dette vil have til Folge, at jeg ikke kan stemme mod et Lovforslag, som jeg erkender indeholder visse Forbedringer, dog ikke meget betydelige. Men paa den anden Side indeholder dette Lovforslag saa store Mangler, at jeg ikke kan forsvare for mig selv at stemme for det. Jeg skal minde om mine Udtalelser ved Sagens 1ste Behandling angaaende § 30 om Fattiggaardene, hvor man efter min Formening gaar den stik modsatte Vej af den, man burde gaa. Man forbyder saa omtrent de Personers Indlæggelse paa Fattiggaardene, for hvis Skyld de ere byggede, og tillader derimod, at Fattiggaardene maa belægges med gamle værdige trængende. Jeg troede ellers, at den rigtige Orden var den — og jeg vilde sætte megen Pris paa, om det kunde naas — at man skulde forbyde Kommunalbestyrelserne trindt omkring i Landet at indlægge gamle, svagelige Personer paa Fattiggaardene, hvorimod det syntes mig en selvfølgelig Sag, at arbejdsføre Folk, som ikke ville arbejde, og driffældige Personer maatte henvises til Fattiggaardene. Jeg veed ellers ellers ikke, hvorfor Fattiggaardene ere byggede. Jeg troede, at det var af Hensyn til arbejdsføre

Personer, og ikke af Hensyn til svagelige. Et Lovforslag, som indeholder en saadan Bestemmelse som den i sidste Stykke af § 30, vil jeg ikke kunne give min Stemme. — Endvidere skal jeg henvise til mine Udtalelser fra Sagens 1ste Behandling om de strenge Straffebestemmelser i § 41 og andre Steder, hvor man endogsaa gaar saa vidt at give Fattigbestyrelserne Bemyndigelse til at belægge Folk med indtil 6 Maaneders Tvangsarbejde, ganske vist med Politimesterens Samtykke, ligesom der i Tvangsarbejdsanstalterne skal kunne anvendes Spændetroje. Denne Bestemmelse i Forbindelse med de foregaaende to Bestemmelser ere i mine Dine saa store Bletter paa Lovforslaget, at jeg ikke vil kunne forsvare at stemme for det.

Men dernæst er der 3 Punkter, som jeg vil henlede Opmærksomheden paa. Det ene er det, at da man for 18 Aar siden for første Gang begyndte at forhandle her i Rigsdagen om det offentlige Fattigvæsen, da var det saa omtrent en temmelig enstemmig og almindelig Opfattelse, at den Vej, man burde gaa, naar man skulde reformere paa det offentlige Fattigvæsen, var den — som jeg ogsaa antydede ved Sagens 1ste Behandling — at indskrænke det offentlige Fattigvæsen og udvide den frivillige Fattigforsørgelse. Jeg maa minde om i den Henseende, at der den 11te Juni 1869 blev nedsat en Regeringskommission til at undersøge det offentlige Fattigvæsen med det Hverv at forberede en Reform paa det Omraade. Denne Kommission afgav sin Betænkning den 6te Oktober 1871, hvori der udtalte som en Hovedsætning — jeg maa maaste med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier — at det „fremtraadte som den første og væsentligste Hovedfordring, at der ved Siden af det offentlige Fattigvæsen bør organiseres et frit Forsørgelsesvæsen, idet Kommissionen holdt sig overbevist om, at enhver Reform af Fattigvæsenet ikkun i ringe Grad vil kunne virke til at standse den stedse stigende Byrde af den offentlige Fattigundersøttelse, naar den ikke støttes af en godt organiseret og virksomt frit Fattigforsørgelse.“ Det Udsalg, som var nedsat angaaende Lovforslaget, som omhandlede dette Omme den Gang, var enigt i, at der afslut ved Siden af en Lov om det offentlige Fattigvæsen burde udkomme en Lov om en frivillig Fattigforsørgelse, og man stillede derfor Forslag i saa Henseende; selv den nuværende Indenrigsminister var den Gang med til som Folkestingsmand at stille et Forslag i lignende Retning, et Vidnesbyrd om, at den Tankgang da var almindelig paa begge Sider. Den almindelige Betragtning; den alminde-